

Sınıf Mücadelesi ve Grevler

Karl Marks, Komünist Beyannamesi'nde diyor ki, tarih sınıfların mücadelesidir.. Hilkat-i âlemden beri, muhtelif kesirler altında, zaman zaman değişen ve çarpışan bu sınıflar asrımızda (Burjuvazi) ve (Proletarya) namları altında cephe tutmuşlardır.

Bütün istihsal vasıtalarına sahip olan (Burjuvazi) ile hiçbir şeye malik olmayan ve ancak kuvvetlerini satmağa mecbur olan (Proletarya) arasında—yer yer ve vakit vakit şiddetlenen bu mücadele bugün bütün dünyada mütezayid bir şiddetle devam ediyor.. Her geçen gün ama biraz daha şiddet, biraz daha kuvvet veriyor. Mücadelenin nisbî bir sükûn içinde olduğu zan edilen zaman bile muhasım kuvvetlerin toplanma, dinlenme (iktisab-ı kudret) ameliyesinden başka bir şey değildir. Çünkü menfaatları tamamıyla birbirinin zıddı olan bu iki sınıf için uzlaşma, barışma imkânı hiçbir vakit olamaz ve olmayacaktır.

Bugün bütün dünyada sık sık işitilir. ————— grevler, sabotajlar, lokavtlar, işçilerin mücellâ kıyımları bu ezeli sınıf mücadelesinin tezahüründen başka bir şey değildir...

Memleketimizde sınıf farkı olmadığı iddiasında bulunanlar bilmelidirler ki, herşeye rağmen bizde de gün geçtikçe çoğalan bir proletarya kitlesi, zamanla kuvvetlenen bir burjuvazi var. Son zamanlara kadar sessiz bir halde için için ceryan eden sınıf mücadelesi, Tramvay grevleri, Zonguldak grevi, İncirciler grevi, Bomonti grevi, Aydın Demiryolları işçilerinin grevi ve gazete satıcılarının lokavtı, ve son günlerde Şark şimendifer amelesi grevi namları altında püskürmeğe başladı. Binaenaleyh bizde de sınıf mücadelesi başlamış demektir.

Bu mücadele, zıt iki sınıf arasında geniş muazzam yoksul işçi kitlesi ile ekseriyeti ecnebi bir avuç sermayedar arasında ceryan ediyor... Vakıa görüyor ve his ediyoruz ki, işçilerimizin bu haklı ve şuurlu hareketleri henüz lâzım olduğu vechile anlaşılmıyor.. Fakat şunu iyice bilmeliyiz ki: Sermayedarlarca istihfaf edilerek (moda..heves) diye telâkki edilen bu hareketler şüphesiz az bir zaman sonra bizde de lâyük olduğu ehemmiyetle telâkki edilmeğe başlanacaktır. Burjuvazinin yine bizzat yetiştirdiği ve mütemadi soygunlarla miktârını arttırdığı proletarya kitlesi, er geç daha kudretli ve daha müttehid bir tarzda menfaatlarını müdafaaya koyulacaktır. Uyuşulması imkânı olmayan ve hayatî menfaatlara taallük eden bu mücadele yarım tedbirlerle muvakkaten ortadan kaldırmak is-

tenilse oile, kül ile örtülmüş bir ateşe benzetilmiş olmaktan başka bir şey yapılmaz..Ufak bir rüzgâr, ufak bir kıvılcım onu tekrar, fakat bu sefer daha şiddetle iştial ettirecektir.Yapılacak şey, yarım ve natamam tedbirler değil, kati neticeyi veren hareketlerdir.Muvakkat tedbirlerin faide verebileceği zaman çoktan geçmiştir. Bugün için onlar mevzuubahs bile edilemez..İşçilerin ehemmiyet vereceği nokta ise oyalanmak değil, sınıf vahdetlerini muhafaza etmek, sınıf şuurunu his etmek ve bu şuurun vereceği kuvvet ve birlikle kendisini istismar etmek isteyenlerin haksızlıklarına karşı koymaktır...

Sınıf mücadelesinin ceryan ettiği sahalar (iktisadî) ve (siyasî) olduğuna nazaran, işçileri toplayan, birleştiren merkezler, teşkilâtlar da iki türlü olmak lâzım gelir.(Sendika) namı verilen teşkilâtlar iktisadî mücadeleyi, (içtimaî inkılâp fırkaları) da siyasî mücadeleyi idare ederler.

Yukarıdaki mütalâalardan şunları telhis edebiliriz: Memleketimizde sınıf mücadelesi başlamıştır. Bunu ekseriyet lehine, yani işçi halk lehine bitirmek için işçilerimizin şurlu sevki idaresinde (sendikalar) ve hakiki (inkılâp fırkaları) etrafında birleşmeleri lâzımdır.Nitekim sermayedarlar da şirketleri ve fırkaları ile müttehit bir kitle halinde cephe tutmaktadır.Yalnız burada işçilerimizin dikkat edecekleri çok mühim bir nokta var. Burjuvazinin birer âleti olan yalancı rehberlere kanmamak...aldanmamak..ve aynı zamanda şunu da nazar-ı dikkatten uzak bulundurmamak lâzımdır ki, sermayedar nizam-ı içtimaîsi yaşadığı müddetçe onların sâyinden müteneffi olanlar mümkün olduğu kadar çok istifade temini için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır..

Bu soygun sistemine tahammül edemeyen ve insanî haklarını almak isteyen işçiler bilâ-fasıla mücadele etmek mecburiyetinde kalacaklardır..Şu halde işçi sınıfının, bu yıpratıcı sınıf mücadelesine nihayet verecek muayyen bir hedefi olmak icap eder.Bu ebedî kurtuluş hedefi de ancak istihsale içtimaî ve iştirakî bir şekil vermek olabilir.Binaenaleyh bu gaye elde edilinceye kadar, devamı zaruri olan bu sınıf cidalini bir an evvel kendi lehlerine muvaffakiyetle bitirmek işçilerin en birinci vazifesi olmalıdır.

Memduh Necdet

923 Teşrin evvel 17

Vazife, 30 Teşrin evvel 1923.
(No. 7-30)